

SOPA DE LLETRES

Num. 1

SOPA DE LLETRES

Num. 1 Mirada

W K H M F Q U M K N U A K D G
R J H D P B L V R Z F H G W F
F A X E E L O H I A U T S K H
O W P I H T D A U H O R D Z D
I M S N I T N A R U A T S E R
S Q F W L I A L Q U Y J I K S
I C J U O B I A L A N W N S G
V Y L M I R A D A I M H U L H
E G W Z P M R F V L T R X D M
L Y G V I I Y J F I U K L F F
E Y R G N X Z X Y M D C D M G
T U B O X C Y U L A E Q L A W
T N L I B O M D I F A A A Q L
P A O F V R I K J J R F K G V
Q P O D R S Q D T I W X L D Q

FAMÍLIA
MIRADA
MÒBIL
RESTAURANT
TELEVISIÓ

The background is a light beige or tan color with several water droplets of varying sizes scattered across it. Some of the droplets are partially cut off by the edges of the frame. Faintly visible in the background are large, light-colored letters, including 'a', 'b', 'c', 'd', 'e', 'f', 'g', 'h', 'i', 'j', 'k', 'l', 'm', 'n', 'o', 'p', 'q', 'r', 's', 't', 'u', 'v', 'w', 'x', 'y', 'z', which appear to be part of a larger graphic or text that is mostly obscured by the droplets and the central text box.

**SOPA DE
LLETRES**

La sopa és un plat que tradicionalment s'ha vinculat a la llar, a la família, a la comoditat i als nostres. M'interessa el punt d'unió entre el menjar i el llenguatge, tal com ocorre amb la sopa de lletres, però també en aquests moments de sobretaula en què el menjar reuneix un grup de persones que parlen entre elles i es generen diferents tipus de converses.

Què és una llar?

Una llar són vincles. No és un espai físic, sinó els vincles que estableixes amb l'espai, les persones o els objectes. Llavors, una llar és una xarxa de vincles en la qual et sents còmode i segur. Aquests vincles amb les persones del nostre entorn es construeixen i es mantenen en tant que hi passem temps de qualitat. Però ens adonem que a mesura que passen els anys ens resulta més difícil tenir aquests moments de reunió.

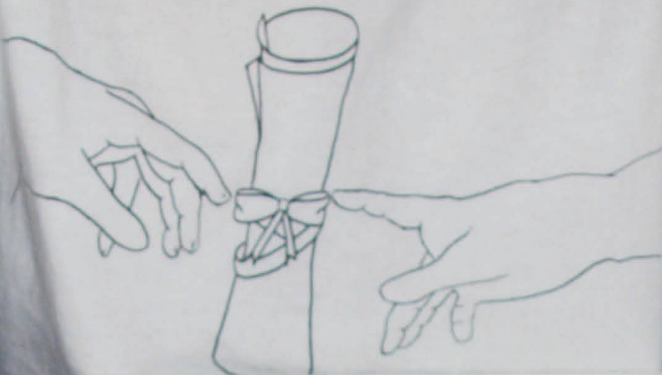

Al cap i a la fi, el moment de reunió per a menjar i la sobretaula són molt importants per ajuntar-te amb aquestes persones del teu entorn i fer vincle o mantenir-lo. De fet, molts cops els moments d'àpat són els únics que veus a les persones que t'envolten o que fins i tot viuen a la teva mateixa casa. Amb el ritme de vida, horaris, treball, entre altres factors, veiem que molts cops és difícil coincidir en aquests moments, i quan ho fem molts cops evitem la conversa.

Així doncs, parlem. Parlem de relacions. Parlem de vincles. Parlem de la llar. Parlem de la sobretaula. Parlem de la reunió. Parlem de la manca d'aquesta. **Parlem del no-parlar.**

VENI, VIDI, VICI

Quan mengem, on és la mirada?
I en la sobretaula?

Molts cops ens resulta complicat mantenir-nos connectats al moment. Avui dia estem constantment exposats a estímuls que afecten a la nostra manera de relacionar-nos i als nostres vincles interpersonals, i molts cops sense ni tan sols ser-ne conscients.

Penso que d'alguna manera les tecnologies ens deshumanitzen, ens treuen aquelles característiques que són les que precisament ens fan humans. Em sembla curiós que la mateixa societat estigui construint un entorn i un món en què s'anul·la la humanitat, la pausa, el vincle, i es recompensa tot el contrari. Vivim en un moment en què és molt complicat trobar moments de reunió, de pausa i conversa amb les persones del nostre entorn i quan els trobem som incapaços de mantenir-los sense ficar cap pantalla pel mig.

LA SOBRETAULA

OPA DE
FRES
xada

CATI I ANTONI

Pollença, Mallorca

23/04/23

Matrimoni amb una filla que viu a fora.

Tenen un restaurant familiar al poble .

Viuen i treballen junts.

Sempre que estan junts acostumen
a parlar de la feina.

Dinen i sopen després de treballar.

Durant els àpats necessiten desconnectar de la feina, així que opten per mirar alguna pel·lícula o sèrie fins que és hora de tornar a treballar o de dormir.

A: A veure, això d'estar mirant el mòbil mentre estàs menjant, a part que ho trobo una falta de respecte cap a la gent que és amb tu, també estàs fugint d'allà on ets i d'allò que menges. Potser t'estàs ficant coses a la boca, però ni tan sols t'adones del que estàs menjant, no ho captes. Menges. Tragues.

C: Home, és què és una falta de respecte ja només pel fet que ni tan sols estàs mirant a l'altra o altres persones que estan menjant amb tu.

A: Clar. Quan tu menges a casa estàs compartint, tots mengeu el mateix i això et dona sensacions que flueixen amb el diàleg que teniu durant el temps que mengeu. En canvi, si estàs desconnectat del que menges, a banda d'estar desconnectat de la gent que t'envolta, allò que menges no et pot crear sensacions. Aquella persona o persones amb qui t'estàs comunicant a través del mòbil no hi són, aquestes persones no comparteixen aquestes sensacions del que esteu menjant. Està a un altre lloc. I clar, és que moltes vegades allò que menges fins i tot pot influir a la direcció de la conversa.

C: Com els malaguenys que han vingut avui, que han tastat l'arròs brut. Els sentia que parlaven entre ells de les espècies que duia, uns deien que duia clau, altres canyella. Al final

m'ho han demanat i els ha fet molta gràcia perquè discutien el que porta quan porta les dues coses. Si no tenen cap distracció més que el plat que tenen al davant i les persones amb qui estan, doncs es fixen bé en el que mengen i estan connectats al moment.

A: I això és important, perquè els gustos i les olors estimulen molt el cervell. Estimulen molt la memòria, els records, el pensament i les sensacions. I clar, si tu estàs mirant el mòbil o la televisió tots aquests factors els deixes a un costat. No t'afecta res, no et fas preguntes, només mires la pantalla que tens davant.

C: I a casa molta gent s'asseu a menjar davant la televisió, que si sou una o dues persones encara ho entenc, però el que no entenc és quan això passa amb una família que l'únic cop que es veuen durant el dia és en aquest moment dels àpats. Suposo que el normal seria compartir el que han fet durant el dia, com ha anat la feina o l'escola o el que sigui, no?

A: Clar, és que nosaltres ho fem a això, però som dues persones, dues persones que treballem juntes i que ens veiem les vint-i-quatre hores del dia.

C: Exacte. A mi el que em passa és que al restaurant parlo amb molta gent tot el temps. Quan comença a venir gent, que a més és gent del poble, que coneixes i que es coneixen entre ells, el que fas és xerrar. Xerrar, xerrar i xerrar. I quan no xerres tu, sents als clients xerrar. Per això quan acabem, de l'únic que tinc ganes és de callar. Potser et ve de gust contar alguna anècdota o alguna cosa que t'han dit els clients, però només vols desconnectar i menjar. Però és que al restaurant molta gent ve i el primer que pregunta és per la televisió. "La tele on la tens?". Allà no tenim televisió, allà es va a menjar i a xerrar amb la persona que tens al teu davant.

A: I és que a vegades a la televisió la tenen d'ambient, ni tan sols li fan cas. És com un ambientador que de tant en tant et distreu. Moltes vegades se t'en va la mirada i ni tan sols fan coses que t'interessen, però mires igual perquè la tens davant, i d'aquesta manera ja desconnectes del moment i de la persona amb qui estàs menjant. Això d'estar amb el mòbil i amb les xarxes, és una cosa que no té un temps o un espai, com pot ser llegir un llibre, dutxar-te, dormir,... El que fa és ficar-se a tots els espais de la vida de les persones. És com quan tens una cita amb l'administració i la persona que t'atén està amb el mòbil, contestant un missatge o el que sigui quan amb qui hauria d'estar parlant és amb tu. I el mateix passa a l'hora de menjar.

Un dinar familiar no hauria de ser el seu espai, però s'hi fica. Tu quan quedes amb algú no t'enduus un llibre i et poses a llegir quan estàs amb aquella persona al davant, però, en canvi, el mòbil sí.

C: Clar, és que això és una cosa molt ràpida, que sembla que no ens hi inverteixes temps. No és com llegir un llibre que l'has d'obrir, has de buscar la pàgina,...

A: És que quan tu llegeixes un llibre tu reserves un temps determinat del teu dia o de la setmana per dedicar-li. O si fas atletisme dius "doncs dedicaré una hora a fer atletisme". Vull dir que són coses amb un principi i un final. Però el mòbil sempre es fica a tots els espais, no hi ha un temps concret que tu et reservis per a dedicar-li. Si t'envien un correu o un missatge no fa falta el contestis immediatament, no fa falta marxis del moment en el qual estàs per fer allò, a no ser que sigui molt important. Però sembla que tothom es desespera si no contestes al moment.

C: I això que hi ha molta gent que té el mòbil a la feina, que potser t'estan atenent i mentrestant estan parlant amb algú pel mòbil.

A: És que ara mateix s'utilitza per tot. A vegades

veus presentadors per la televisió que estan amb el mòbil a la butxaca o a sobre de la taula, encara que sigui de la feina, trobo que no fa falta, no? I ara quan estàs menjant, si tu en lloc de contestar diguessis "no, a les vuit em guardo un quart d'hora per contestar tots els missatges que hagi de contestar i fins demà", però és que no funciona així, perquè sembla que demà és d'aquí a mil anys. Sembla que "demà" el món ja ha d'haver desaparegut i que si no fas les coses de manera immediata ja no valen.

C: Sí, és que tot són mals costums, perquè ens han acostumat a tenir-ho tot de manera ràpida i immediata. Quan no hi havia mòbils tu sorties de casa teva i si algú et telefonava i tenies contestador, el vespre ja t'adonaves, i no passava res. Si hi ha alguna urgència doncs està bé, això sí, però crec que se'ns ha anat de les mans.

A: Clar, tot té els seus pros i contres. Està molt bé que les xarxes ens connectin perquè així podem estar més en contacte amb la gent que ens envolta. Però crec que no s'estan utilitzant per al que realment haurien de ser.

C: Avui dia això de les xarxes també és un problema a l'hora de menjar. Molta gent quan va a un restaurant el primer que fan quan duen el menjar és fer una foto de que són allà i del que

estan menjant i penjar-la. I des del moment que treuen el mòbil per fer aquesta foto i la pengem, ja està, el mòbil ja queda a sobre la taula i a la mínima que arriba un missatge ja desconnecten.

A: És que ja hi ha gent que ve perquè han vist les recomanacions o les ressenyes de Google.

C: És que hi ha molta gent que arriba dient “que si les ressenyes d’alguna banda surten”, que si “hem llegit que feu menjar típic i casolà molt bo”....

A: Sí és que amb això és molt difícil tenir el factor sorpresa, allò de quan passes per un lloc i hi entres pensant “a veure què tal”, i si és molt bo et dona una satisfacció que d’aquesta altra manera no trobes. És que a vegades, et passes cinc dies cercant un restaurant en el qual només hi seràs una hora. Llavors tot es redueix a cercar.

C: Ara pensava en què a molts de restaurants, en lloc de carta física ja et duen sempre el QR, i en aquest moment la gent ja treu el mòbil i es queda a fora. I és que avui en dia és molt difícil no interactuar amb el mòbil quan som a taula.

A: I n’hi ha que es posen a mirar altres coses o els surt un missatge, es distreuen i s’obliden de mirar la carta. És absorbent.

C: Avui al restaurant han vingut una família. Eren dues parelles amb els avis i els nens, i el primer que han fet quan s’han assegut ha estat treure una tauleta, asseure els dos nens un al costat de l’altre, i la tauleta al mig.

A: Perquè així no molesten no?

C: Clar, però és que ostres! Si se suposa que quedes un diumenge per reunir a la família i dinar tots junts, per què tens els nens allà com si fossin... no ho sé... dos mobles. Que després hi havia els dos majors, que tot el temps del dinar, en lloc de parlar entre ells o amb els pares, han estat amb el mòbil. Els “adults” parlant de les seves coses i els nens i els adolescents “a lo seu”.

A: És que això també s’ha de dir que moltes vegades són els mateixos pares que ho provoquen.

C: L’altre dia hi havia una família que eren nou i hi havia tres adolescents, d’uns setze anys i dos nens d’uns tres o quatre. Acostumen a venir so-

vint i sempre, des que arriben fins que marxen, tot el temps tenen el mòbil amb la mà. Els joves i els nens poques vegades veig que se mirin entre ells, i els adults la veritat és que no parlen gaire entre ells, amb el mòbil sempre devora.

A: És que, al cap i a la fi, són els mateixos pares que quan venen els posen la tauleta o el mòbil davant als nens amb una pel·lícula o alguna sèrie. Cadascú a la seva, els adults a una banda i els nens a una altra.

C: Clar, i després són els mateixos pares que quan aquests nens són grans estan farts que no els facin cas i que tot el temps estiguin absorbits amb el mòbil o l'ordinador, o que es queixen perquè tenen deu anys i ja volen un mòbil. És que tu mateix els duus a això. Si els tens al teu costat i en lloc d'estar amb ells els dones una pantalla perquè no molestin és normal que després no et facin cas i el que vulguin sigui això, una pantalla, perquè això és el que tu els has ensenyat que els entretén.

A: I sort que aquí al davant tenim una plaça on els nens poden jugar. I els pares acostumen a demanar les coses dels nens primer perquè surtin abans i els nens marxin a jugar per fora perquè els pares puguin menjar tranquils. Però almenys juguen, que és el que han de fer

a aquesta edat.

C: Sí, també n'hi ha que t'omplen la taula de joguets o duen llibrets per dibuixar o pintar, o et demanen pintures. Almenys són coses que no molesten a la resta de gent que està menjant. Perquè això no es té en compte, que moltes vegades has d'estar sentint els vídeos, pel·lícules, o crits i soroll del mòbil. És que penso, ostres, una mica de respecte per l'altra gent no? I sempre amb el volum al màxim perquè se senti bé, però mai tenint en compte que potser hi ha una taula al teu devora que estan intentant parlar entre ells i no es poden sentir bé per aquest soroll.

A: Estar amb els nens requereix un esforç per part dels adults, i donar-los una pantalla és com si dir "Bueno, jo vaig a lo meu i tu a lo teu". És com amb el menjar, que en lloc d'intentar aconseguir que mengin coses saludables, fruites i verdures decideixen que és millor passar, deixar-los demanar espaguetis, escalop o croquetes perquè no molestin, perquè s'ho mengin sense protestar i els deixin "tranquils".

C: És molt trist veure una família que venen a dinar per reunir-se i durant l'àpat gairebé ni es miren a la cara.

A: O parelles que van a sopar a un restaurant i que ni tan sols es miren entre ells. O grups de joves que queden a dinar i enlloc de d'estar amb els amics, parlant o rient els veus que estan tots amb els mòbils, mirant vídeos o jugant a jocs.

C: És que són coses que avui en dia, i sobretot les noves generacions tenen tan interioritzades que resulten complicadíssimes de canviar.

A: I sobretot quan hi ha interessos econòmics al darrera. Perquè t'asseguro que si tot això no els sortís rentable no existiria.

FAMILIA
MIRADA
MOBIL
RESTAURANT
TELEVISIÓ

W	K	H	M	F	Q	U	M	K	N	U	A	K	D	G
R	J	H	D	P	B	L	V	R	Z	F	H	G	W	F
F	A	X	E	E	L	O	H	I	A	U	T	S	K	H
O	M	P	I	H	T	D	A	U	H	O	R	D	Z	D
I	M	S	N	I	T	N	A	R	U	A	T	S	E	R
S	A	F	W	L	I	A	L	Q	U	Y	J	I	K	S
I	C	J	U	O	B									
V	Y	L	M	I	R	A								
E	G	W	Z	P	M									
L	Y	G	V	I	I									
E	Y	R	G	N	X									
T	U	B	O	X	C									
T	N	L	I	B	O									
P	A	O	F	V	R	I								
Q	P	O	D	R	S	Q								

SOPA DE LLETRES

Num. 1 Mirada

SOPA DE LLETRES

Num. 1 Mirada

G	D	K	A	G	F									
N	U	A	G	W	F									
K	K	Z	F	H	G	H								
V	R	I	A	O	R	S	D							
H	D	P	B	L	V	R	Z	F	H	G	W	F		
R	J	H	D	P	B	L	V	R	Z	F	H	G	W	F
F	A	X	E	E	L	O	H	I	A	U	T	S	K	H
F	A	P	I	H	T	D	A	U	H	O	R	D	Z	D
O	M	P	I	H	T	D	A	U	H	O	R	D	Z	D
I	M	S	N	I	T	N	A	R	U	A	T	S	E	R
S	A	F	W	L	I	A	L	Q	U	Y	J	I	K	S
S	Q	J	U	O	B									
I	C	J	U	O	B									
V	Y	L	M	I	R	A								
E	G	W	Z	P	M									
L	Y	G	V	I	I									
E	Y	R	G	N	X									
T	U	B	O	X	C									
T	N	L	I	B	O									
P	A	O	F	V	R	I								
Q	P	O	D	R	S	Q								

SOPA DE LLETRES

Num. 1 Mirada

FAMÍLIA
MIRADA
MÒBIL
RESTAURANT
TELEVISIÓ

SOPA DE LLETRES

Num. 1 Mirada

FAMÍLIA
MIRADA
MÒBIL
RESTAURANT
TELEVISIÓ

**Converses i
no-converses**

**Sopes de
lletres**

**per
Caterina Pons**